

[Hans Hedtoft.]

spille den ene Stormagts Interesser ud mod den andens, som det er sagt i en besynderlig og efter 36 Timers Forløb dementeret Tale. Vi skal baade i Udenrigspolitik og paa alle andre Omraader holde os fra ethvert Prokuratorkneb. Vi skal søge at bevare denne Goodwill, vi skal søge at udbygge denne Tillid, Danmark har. Det skal være vor Udenrigspolitik, selv om vi skal komme til at leve midt i en Verden med voksende Mistro de store Lande imellem.

Denne Rigsdagssamling, der nu gaar mod sin Afslutning, er en Rigsdagssamling, hvor Socialdemokratiets tingvalgte Mænd her i Folketinget for første Gang i lange Tider har maattet øve deres Indsats og føre deres Kamp for den brede Befolknings Rettigheder fra Oppositionens Bænke. Vi har søgt at øve vor Indsats og føre vor Kamp efter de Regler, der gælder for dansk Demokrati og dansk Parlamentarisme. Det har været vor Pligt at føre den haardt, men ogsaa at søge den ført sagligt og uden Misbrug. Jeg mener, vi har opfyldt denne Pligt, og jeg tror — jeg kan næsten sige, at jeg ved —, at det ogsaa er den danske Vælgerbefolknings Indtryk. Under de mere eller mindre tydeligt fremsatte Valgtrusler, der har været et af Regeringens fornemste Pressionsmidler nu og da, har jeg og mit Parti aldrig følt os forurologet, endsige skræmt. Med Kommunevalgets Strømpil in mente gaar vi, naar det bliver nødvendigt og rigtigt, med godt Mod ud til et nyt Op-gør, ud til et Møde med Folkets Vilje.

Naar antisocialistiske Politikere omend af forskellige Afskygninger fylder Flertallet af Folketingets Stole, og naar de i et knagende og knirkende Samvirke holder en Regering af den Type, vi har her i Landet, oven Vande, burde den socialdemokratiske Opposition kunne bruge al sin Kraft til positivt Oppositionsarbejde, til Indsats for at holde Regeringens Anslag i Ave og forhindre, at den videre Udbygning paa alle de Omraader, vi ønsker det i Danmark, blev standset. Desværre har vi Socialdemokrater maattet kæmpe paa to Fronter. Et kommunistisk Parti har ment, at Arbejderbevægelsen i Danmark havde Raad til at splitte sig. Denne kommunistiske Bevægelse har for første Gang i trekvart Aarhundrede formaaet at hemme, ja, at standse den danske Arbejderbefolknings Op-march, en Op-march, der har bragt den brede danske Befolkning frem fra Almuestadiet, fra Fortidens alt dominerende sociale Utryghed, med lang Arbejdstid, Løn paa Eksistensniveau og en Tilværelse uden Rettigheder. Fra Elendig-

hed, Uvidenhed og Retsløshed bragte det danske Demokrati indtil Krigens Udbrud den brede danske Befolkning frem til at være et frit Folk med en høj Levestandard og maaske Verdens højeste Kultur, og ingen hverken i eller uden for denne Sal kan nægte, at Fortroppen i denne Udvikling, Kraften, der fik denne Fredens sociale Revolution til stadig at fortsætte, til hvad Side det store Pendul end svingede derude i Verden, denne Fortrop, den aldrig svigtende Kraft, det var en enig dansk Arbejderbevægelse bag det danske Socialdemokrati.

Jeg ønsker til Slut fra denne Talerstol at appellere ikke alene til hver eneste dansk Arbejder, men til hver eneste dansk Mand og Kvinde, der oprigtigt ønsker en fast og en fortsat social Linie i Danmarks Politik.

Enhver kan i Dag se, hvad det er, der er sket. I samme Øjeblik Splittelsen i dansk Arbejderbevægelse blev en Kendsgerning, i samme Øjeblik Enigheden bag vor Bevægelse var brudt, i samme Øjeblik forlod det sociale Fremskridts progressive Kræfter dansk Politik. I samme Øjeblik gled vort Lands Økonomi ud i Usikkerhed, i Uføre paa visse Omraader, og det skete netop paa et Tidspunkt, da Genopbygningen stillede Krav om det stik modsatte.

Det er det, der er opnaaet ved at spalte dansk Arbejderbevægelse, det er det, der er opnaaet, ved at vi i dansk Arbejderbevægelse har faaet et kommunistisk Parti, der paastaar at være demokratisk og dermed havende forladt den revolutionære Fraseologi og Ideologi, de levede paa, og som nu hakker rundt i en Politik, hvis afgørende Princip er et primitivt Overbud, hvor man siger 11, naar Socialdemokratiet siger 10, og i øvrigt beskæftiger sig med det ene at saa Mistillid til alle Ledere inden for Arbejderbevægelsen, under demokratisk Maske at fortsætte den Splittelsens Gerning, man har øvet igennem et kvart Aarhundrede. Det er det, der er opnaaet, det er den Indsats, dansk Kommunisme har øvet. Det er den Indsats, Kommunismen har øvet i hele Vesteuropa, man har levet som en Svamp paa Socialdemokratiets gamle Træ, en Snylter i bogstavelig Forstand. Det politiske Resultat heraf er, at Socialdemokratiet er svækket, overalt hvor Kommunismen er kommet til at spille en Rolle. Som en Svamp har man levet paa Socialdemokratiets Træ, levet af det, og da Prøvelsens Time kom i Vesteuropa, døde man med det. Trods denne Kendsgerning generer man sig ikke for at føre Enhedens Tale i sin Mund, som et Middel, som et Propagandamiddel til at realisere den Splittelse, man har gennem-